

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Moribus, Amore,
Servitio Æternæ Sapientiæ

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066375

Cap. XVII. Æternæ Sapientiæ ministerium & ministrandi modus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45408

CAPUT XVII.

Æternæ Sapientiæ Ministerium, & Mini-
strandi Modus,

Sapientia DEUS est, qui bonorum & Ministe-
riorum nostrorum non eget: ministrari tamen
sibi vult, & jubet, ac (etsi non juberet) debet
quia dignus est, quia nos opus ejus sumus, quia
ministrare illi nostrum bonum, nostra felicitas
est, miserique sumus, si illi non ministramus. Mi-
nisterium igitur Sapientiæ Æternæ istis capitibus
præcipuè constat. 1. Se & Illam nosse. hoc est:
quod illa super omnia sit, & quod homo ab illa
habeat omnia, debeatque ipsi omnia. 2. Amare,
concupiscere æstimare illam super omnia. 3.
Subjicere se & subdere illi: unaque sua omnia.
4. Illam ubique spectare & recognoscere, ex e-
jusque ductu & Magisterio agere omnia: atten-
dendo tum ad illud internum ejus quod in Ratio-
ne Conscientiæque nostrâ semper imprimit dicta-
men & Magisterium, nunquam Sensum & Affe-
ctum, sed rationis rectæ lumen sequendo: tum
verò ad externum illud Incarnatæ & inter homi-
nes conversantis viventisque Sapientiæ exemplar,
nobis ab illâ ad imitandum propositum. Ex-
emplum enim dedit nobis, ut quemadmodum
illa in hoc mundo vixit, Deoque Patri ministra-
vit, etiam nos vivamus, ac eidem ipsi ministremus,
prout etiam ipsa loquitur alicubi, dicens: *Qui*
mibi ministrat, me sequatur. Ergo ille ministra-
tor est Sapientiæ optimus, qui est imitator ejus
accuratissimus. 5. Purgare se, & abstrahere à
peccatis, omnique adeo specie mali. 6. Se pos-
fidere

61.

62.

fidere ipsum & non servire peccato, non concupiscentiis, non passionibus, non creaturis ullis. 7. Ornare se omni virtutum genere non solum Communi & in gradu communi, & quasi plebeo, sed in Excellenti atque Heroico. 8. Perire se ipsum, & sibi perire, propter Sapientiam æternam, ejusque Amorem. 9. Illi se totum donare & mancipare in servum Æternum. 10. Illi sese incorporare & in illam transformare, presertim assumendo & imprimendo sibi quam perfectissimè, illam ejus imaginem, quam illa subit pro nobis in suâ Passione, communicando per Intellectum, per Affectum, per Sensum, per experientiam continuam, dolori, paupertati, contemptui, Cruci, Morti ejus. 11. Suâ salute contentum non esse; sed alios etiam ad Amorem Æternæ, Incarnatæ, Increatæque Sapientiæ, ad contemptum terrenorum, ad curam animæ ejus pretioso Sanguine & durâ Morte redemptæ inducere. 12. Non esse contentum quali quali aliorum salute, sed perfectionem etiam sanctitatemque eorum curare. 13. Propter salutem perfectionemque aliorum ac suam, propter Æternæ Sapientiæ Gloriam, se, suam famam, opinionem, valetudinem, sanguinem, vitamque impendere, profiteri, nihili facere, prodigere.

63.

14. Hæc omnia postquam peregerit; nihili facere, non se inde efferre, nec se magnum, multumvé aliquid propter Sapientiam Æternam egisse se putare; sed potius agnoscere, hæc ipsa, esse ejus quidem dona, sua verò debita, pro quibus rationem sit redditurus olim ipsi, & cum quibus meritò possit ab ipsâ rejici.

O Æterna Sapientia, quæ Ministros tibi dignos te facis, & cui subesse atque ministrare, dignitas est, respice in me vilissimum opus manuum tuarum, & facito me ministrum tuum dignum Te. Non sum quidem ego dignus & aptus, ut in totâ vitâ meâ, & si foret æterna, vel per unum momentum ministrem Majestati tuæ; sed Dignitas tua tanta est, & obligatio mea, ut debeam tibi, per omnia totius Æternitatis momenta, omnibus omnium rerum viribus conatibusque totaliter servire, meque ministerio tuo superimpendere. Ó Sapientia, utere me digne te, ad exaltandum Te, ad humiliandum me, juxta Adorandæ Voluntatis tuæ placitum; & propter nullum præmium meum. Tibi soli sit omnis honor & cultus, & Amor in secula.

CAPUT XVIII.

Æternam Sapientiam sibi Desponsandi Ratio.

NON est ambitio humana, sed Dignatio Divina, quod creatura vilis, audeat tantum sibi assumere, ut Desponsationem Æternæ Sapientiæ, ejusque connubium & complexum, præsumat concupiscere. Dignatus est hominem sibi unire Hypostatice & substantialiter Deus: quomodo non dignabitur Animam sibi unire, Mystice & Spiritualiter? Non tantum dignatur, sed etiam imperat & jubet, molestumque est illi, si rariùs fruitur hujusmodi Sponsalitiis, delitiis, atque amoribus. quin imò propter hoc præcipuè venit Increata Sapientia, factaque est Incarnata, ut homini & animum daret, & modum ostenderet ad Sponsalia veniendi Divina. Nam ubi homo vi-

64.

D 3

det